

מבעד למסוה (שקרים בהסתמלות)

ועבשיו רבותי, לכי בוד "שבת חנוכה" רור צים אתם מסתמא ל- שמע מרבהם ריקתה...

הלצות ותודוים, "לכיבות" ודברי בדיחות כמו ששמענו בכל הנשפים המוצלחים והבלתי מוצלחים שלנו בחנוכה זו.

רבותי, באסימולושויות נשפך דמם של אחבוי הרעבים על פת לחם יבשה ולך עשה' כוה הלצת.

פתח תקוה נתונה במצור ועשו את וער המושבה מעין בריקדה הבאה בקוצים ובדרדרים, מפני פחד ה Boleheviks בלשון עשרת השב- טים שנפל עליהם פתאום. חלוצינו הראשונים השטמפרים והליברליים והסולמונים נתונים לשמיעה ובעלית בן גוריון הכריזו עליהם כ"חמה. כקצור כלנו ב"ה מונחים תשע אמות כטרקע...

עחסי רבותי, אם תוכלו! ואני הצעיר והדל שבסופרי ישראלי מה אמר לכם? — אוי לו מיצרי ואוי לי מיוצרי! אוי לי אם אמר:

הן מי לנו גדול מאוישישקין שאמר את האמת בועד הלאומי כי צריך לשמיע את שני הצדדים לא פסק הלכה כמר תם, כתנאי השמאל, לצאת במלחמת ושלל למטרפסיה משפרינצק עד שנא- לץ לעזוב את האספה. וכשאוישישקין אומר: לא! "הרי זה לא!" חוץ כמובן מחברו בהנהלת הקדן הפיכת שתלגרה לו אוישישקין בפרוש: "אל תסע לאמריקה!" והלה נבהל מאר מפני התלגרה וקט ונסע דוקא אמר ריקתה...

ואולם אין זה מעניני הפעב, העיסר מה שהפצתי להגיד לכם בזה הוא שהצרה הגדולה היא כי שני הצדדים צורקים, מיטש כמו אצל אותו הרב... כהאי גיסא --- אנשים רעבים ללחם, היושבים בכושבה, וכיחכים לעינת הקטיף כדי להשתכר גרושים אחרים, ובטן ריקה, אמרו חז"ל אין לה אונים... הן בכלל הרעב פרצה הרי בלוצייה ברוסיה וגם הצאר בכבודו ובעצמו לא יכל להתגבר כנגד זה. כל המהפכות שבעולם — מקורן בפת לחם שאיננה. הן בכל העולם כלו מונים בכל יום את ה Stans Travail "מחיסרי העבודה" ומשתדלים לסתם ז'ת פיהם מפני פחד הריבולוציות...

ומאידך גיסא — ישנם אכרים שאינם רוצים לעבד עם פועלים ששולחים להם. הן בן אכר אני, לא עליכם, וזוכר אני עוד גירסא

דינקותא ממסכת עבודה עברית כמר שבות בין האכרים ובין הפועלים. כי שם שיתודי חרד וכשר חושב לו למצ- וה להתפלל ג' פעמים ביום כד חושד בים הפועלים שלנו למיצוה לחרף ול- נדף את האכרים הכורגנים ימ"ש ולהר גיד להם בפניהם "כל-טהי-שבקלף" לא חלילה מתחת דע לב אלא פשוט מפני ה B'acon מפני שכך נצ- טוו לדבר עם בורגנים והרגל נעשה טבע.

זהו מה שקוראים ה Bon-Ton "בונטון" שלהם והנוכה המקובל אצל השמאל, ואפילו אצל הר טון לדבר בשעת הדוח עם האכרים ועם הימין בכלל. דרד מיטל: "נביחת כלב שחור וצהוב" (צרוף-גוונים פור טרויסטי!) לעתון הירושלמי שהעיו לספר את האמת. ככה דבר אליהם פורישקביץ והכריז ברוסיה וזהו יור שת המישטר הצארי שהביאו עמם מיטש לארצנו.

איני פרדסן חלילה וישימריני אל הפרדסים והתופחים מהיות בעל-פרד דם בעת בא"י, ואולם חושב הנני כי הפרדסנים שלנו מחכירים את פרותי- הם לבני דודנו לא מחמת "רב תעני" ולא מחמת אגם של פרנסה אלא — למה נכחד? — פשוט מפני אימת ה"קומפלימנטים" וה"בונטון" של הפועלים שלנו שהיום הם כאן ומחר בבויבריה. ולא עוד אלא שגם משורריהם

יצאו מכליהם ואחד מהנכחרים שבהם יצא הרון על אברי פ"ת. שהם כנגנים בפסנתרים מפני שיש להם לב פ נ ת ר י ס... איני מיטורד ולא חכסי-הרוזים, אבל בקראי את שיר-הזעם שלו עלו כמותי עוד הרורים כמין זה: ראשי הועד ה"מנהיס-טרוים" עשו "ויבחה" מיטש כדיוטרטים" — לא ישר דוד בן שמעון שירים חיסד טרויים, אלא ה י ס ת ר י ס!

תלמידיו הסוהר, לאחרי שקרא את ושיר בעתונים העיר לי ואמר: — נננא! השיר "ביער בחררה" היא הרבה יותר מוצלח מזה! ועניתי לו: — אדרבה, מיטש השיר כ ז ב ו !!

ואיחכי ויחכי פרצה מלחמה לא בקטיף אלא ב"מכתיבה" לא בפרדסנים אלא בעתונים והמלחמה נטושה לארך כל החיות מתלראיכ עד ירושלים. ה"מכתיבה" עיכר וזכרון על סחור-תו "ההגונה" דוקר על יתני החתונות כדרכי, ואגם הוא מיטל דופי במתחרה שלו בירושלים ותולה בו בוקי-סריקו מכל ענין המלחמה במג"ת, אלא "המקב"ה מקדים רפואה למכה והמר ציא שני יהודים בפ"ת, אחד מ ר ו י ס" ה וריב-זוגיסט ר"ל, שעמד באסד פת העסקנים ומפחה על פני העורך חגגו שהוא ועתונו היו הגורמים בכל

ההתפרצות הזו. מה שאכרים חצופים יכולים לעשות! הייבם, רבותי, שרות של ח נ ו ת נדרה יותר כדי בימים האלה מהעורך ההגון וכרפי עתינו. הנה, למשל, פרסם ב"כרוניקה" שלו בירושלים כעשה בבחור אחד ירושלמי שהתאהב בעצירה אהת והיא הטיבה את פניו דוק-מה עשה? בין שאר התחבולות — כך מסופר בעתון התלראיכבי — שהמציא כדי להקניי טה על ידו היו מודעות ב"דואר-היום" פעם החייע שהנכרת ל. והארוז פלוני אלמוני, שם בדוי מאורשים. שוב פעם הודיע על מות הנכרת ל. וכו'. שכה חעתון החגיו לזוסיף כי המודעה הישר ניה על אודות "מזחה" של הנכרת ל. מתפרסמת לא בדאר-היום אלא בר "דבר". "דאר היום" גרם לכהפ"ח לכו"ט וקוה גם להתונתה ואולם הדר כל הלא "המית" אותה. והעתון הת"א לא הזכיר דבר זה. הכל למען ה א מ ת והריוק. כראוי ל ה נ ו ת הגונה: כחינת שמור לי ואישימור לך.

ולא עוד אלא שעשה "בלוקדה" סמיבנו והקחיל עליו בעתונו את הנ- ימים, שגם הן כיהות בלי כיהות נגד ה"מכתיבה" (גם זו אימפורט של אידישה ל) מצד דאר-היום ר"ל. ושי מיטש כי מרב התרנסות היה כעשה יטחי "מיתות" עעירות ה פ י ל ו... כום בים מידן. * * *

וכבר אמרו חכמים: ישראל נת- בע למישכן ואינו גותן. נהבע לעגל וגותו ביד רחכה ובעל כרחו. ועד פ"ת אינו פסכים לתת טאה פונט לו ער-הלאומי ומוריד עד עשרה פונט ומה שלא נתן ליעקב הוא יתן לעשי. פי שלשים, עד שלשת אלפים ליטראות, טבין ותקילין, דמי שמירת ונטירת, בעל כרחו ושלא לטובתו... ולא להנם ענה אחד החכמים ה י י ט נ י י ס המיצונים של הועד לשי- ליחי הועד-הלאומי בירושלים, כי אין להם כסה בשביל איזה "צעירים וצעיר-רות", אבל שלא דיוק החכר הנכבד (כנראה אנודיסט!) לבי התכוון בזה אמ דוד ולו או לקלוריסקי ומי מהם ה"צעיר" ומי ה"צעירה"?

תנו רבנו: ארבעה נכנסו למרדס, וארבעה עשר נכנסו ל"תרגי"א" ור' עקיבא (ליבריסט) נכנס בשלום ויצא בשלום. ורק בני-עזאי וביחוד בנות עזאי שלנו הציצו ונפגעו באלות ופי- לות ולא יצאו בשלום. וכל כך למח? — מפני שהקצין קרא לפניהם את "הבעלה" ג' פעמים, כרת וכרין, עם כל טעמיה-החפסרה ואמר להם בנגון אהר: "פ—י—י—ר!" והם ענו: לא כי כתפר-פסטא! (לא זה שבדאר-היום!) ופייד קבלו הלישה-קטנה ות- לישה גדולה, אולא-גרש ונרשים וגם קרני פרז עד סוף פסוק. דבר הידוע: כשיתודי מתבקש במחילה ע"י המשטרה ללכת, אי-

אפשר להיות "דבר אהר" וצריך לה- רים את הרגלים ו"לעקר" כן הכקים ולא להכות ל"אלות ולמקלות". והרי ידענו, רבותי, את הכעשה כשני סוחרים שנשתתפו בעסק אחד והפסידו את כל כיסונם, התהילו כריי בים זה עם זה ובאו אל הרב לרין. עיין הרב בהיטבונותיהם ואמר להם: — הנה אתם בעיני כאותם החכר מיטש, שנחלקו בחיטבון. כמה לקו המיצר ריום במיצרים: זה אומר עשרי זה איכר המישים זה איכר כאותם הדי מישים. אבל בדבר אהר הודו כלם שסופו של החשבון — מכות...

ור' עזובת שגם הוא בקי קצת נחשבונות איכר כי ככל ה"ישותפות" על אכריונו ופועלינו בבנין הפרדסים יצאו לע"ע "מכות": מכות בלי מרב- אות לחלוצינו ע"י נכרים ו"מכות" ישאר לפרדסינו מיכל עסקי "החוב" שלהם בפרדסים. והלואי, רבנו של עולם, שאשי- קר ואתכרה בזה! * * *

ויש לי, רבותי, חולשה עוד מיטל וותי לעיין בשכיות ובעלום בלום ובכל מיני סמרטוטים. הנה למשל, נתלגלג לידי היום העלון האחרון של האגד דיסטים בעירנו. מיטש שני פרישת טקן כ"ה כסלה כלוכרה שלשה ימים אהר המעשה בפתחיתקנה. תאג הייתי לדעת מה יאמרו הי-

וגדים ה א ל ה על כל המעש הזה? הן סופ-סופ פתחיתקוה, הא במושבנות. הרי היא מיסודם של יהודי ירושלים?

דפדפתי בו קצת ומצאתי מאמץ ראשי ארוך על "המועצה המרכזית" כעניני תחרדים כאת המוכר בכבוד ובעצמו, ואידך מאמר בשם "בלג" הכושגים", שבו מדובר על מלחמת העדות, לא בין הפועלים והאכרים אלא בינם לבין-עצמם, כלומר: האגד דיסטים. ושוב מאמר על הליות ה- ענפטה נקרוולוג ארוך יותר מחלף ויגום הספר על רב אהר ספרדי ש- מה. כנראה חשכתי בלבי, שהא דיסטים שלנו דואנים יותר אל תים מאשר לחיים. עד שהגעתי ל- שבוע בא"י, ולבי היה סמוך ובטן שכאו אמצא בודאי ידיעה רמז וזכר לפ"ת — והנה לא מונית ול מקצתיה!

והנה הופיע לנגד עיני מאמר מ- הר בשם "פ ת ח ת ק נ ה" — "סיריסוף" — אמרתי לידידי כלול לעצמי — מצאתי את מכושפי ולח חשרתי בכשריו, התחלתי קורא: כן שח בתלמוד תורה הלול-שבת על כ רש הרב קוק ועוד "שערוריה" נ- אז: עוד 500 לייטם נתנו לתח- החנוך החפשי" ר"ל, וענין המלח- של פ"ת — כאן דבר שמיה. יראה ובכל-ימצא בכל הנליון,

ובאמת מה לו לעתון חרדי היוצא
 וישראל ולפתח-חנה? ומה מענין
 להם אם איזה "ינגלאך מיט מייד-
 אה" (נערים ונערות) מתקוטטים שם
 האנשים ב"קולוניעס"! אדרבה!..
 יקרה הוא שבעתון הזה ישנה מוד-
 ת גדולה בעמוד הראשון, שהיא פני-
 וחה על "קפת הרבני ס"ו
 ודרבותינו הנאונים (וכי ישנם אצי-
 נון רבנים בלתי-נאונים?) מארמי
 ארעא דישראל שליט"א. והאדרסה
 למכתבים ולכספים היא כמובן ר'
 זים זוננפלד ודוקא באותיות לטי-
 וות.
 כימה יש באי יותר מ"קפת-רב-
 נים שליט"א? ורבותינו הנאונים
 אינם מחויבים כלל וכלל לדאג לפרי-
 סת הרעבים החפשים אדרבה!..
 לשתיקה "יפה" כזו בעתון היוצא
 בירושלם שלשה ימים אחרי המעשה
 סוגל רק "קול ישראל" ואפילו לא
 לישמעאל...
 * * *
 ומדי דברי ברכנים, אוכרת גם את
 גניו עצירת הנשמים.
 התחזרות גדלה ב"ה לא רק בפר-
 מינו ובמערשו כדור-הרגל אלא גם
 במיני-רשימה ובין שני "טשמיפוניו"
 נעם בעירנו, מיד לאחר שקבלו את
 המכתב מהרה הוררו הרב הזקן והרב
 ד"ר ושלח "מפורות" לכל בתי-הכנסת
 ונתתם להם כחונני-המעגל בשעתה
 נגד עצירת הנשמים. כשנודע הדבר
 עיה"כ.

לצד שכנגד, מהר הרב האשכנזי הגי'
 דול לפרסם את המכתב וגם את תשר-
 בתו בעתונות. וכפני שתפלה עושה
 כחצה, עשו שתי התפלות של שני הר-
 בנים הגדולים דבר שלם ובעוה"ו נת-
 קבלה תפלתם בשלמות וירד הגשם.
 ואולם פטור בלא כלום איראפשר
 אצלנו עכשיו נתעוררה מחלקת חרדי
 שה בין האשכנזים והספרדים בעירנו
 הספרדים טוענים כי הגשם הוא
 שליח ה' מפי שרבים הראשונים-לצי-
 ון וזיה גם הראשונים לפקודות ות'
 פלתו נתקבלה ראשונה. והרב האשכ-
 נזי מהחורבה שנהירין ליה שביילידר-
 קיעא כידוע מוכיח מימי ההיפך כי
 הגשם שייך לאשכנזים, מפני שהגשם
 הוא מינופולין של הרב האשכנזי גם
 בלא תפילה כידוע.
 בקצרה הלוצי המזרח יקראו
 כשב"ק לאספה כללית במועדון
 שלהם והע"ד הצעיר יוכיח בהרצא-
 תו מיניו גביריל ור' יהודה הלוי
 וכתבי אלטאליה כי האמת על צדו,
 מימי בניו בענין הירושקה והם לא יר-
 תרו על זכותם זו, ואם לא יסכימו
 השכנזי, ישלחו משלחת משותפת
 לשטים כדי לעשות הקירה ודרישה
 "על המקום" ולרעת את האמת, אם
 הגשם הוא ספרדי אי אשכנזי?..
 * * *

אחת הפירמות החשובות בעירנו
 הואילא לכישר בעתון בשורה טובה לר'
 קוחותיה היהודים כי יש לה "לכבוד
 חנוכה" — כשר חזיר. נתמא הוא
 "כשר" ומישיחטה בשרה, שא"מלא כך
 לא היו מודיעים "לכבוד חנוכה" וכ'
 עתו יהודי?..
 ואנחנו חשבנו תמיד כי כל הני-
 סים שקרו בזמן הוא ובימינו בענין
 חנוכה וכל הטרם שעשו בהיסתוריה
 שלנו בדבר חג החשמונאים — מקדם
 דוקא בכישר חזיר, כעשה ביהודי שע'
 לה להקריב קרבן חזיר על המזבח כפי
 קודת אנטיוכוס, וכאו החשמונאים
 ועשו מה שעשו.
 אין זאת כי טעו ת נפלה כאן
 הז מצד הפירמה והו מצד העתון.
 טעות זו יותרת, אבל טעות אחת
 כיה תהא עליה?..
 * * *
 כעשה בשרה אחד כאון ישראל
 שנקלע לה"ל ונתחב לאחד הנז'
 דיבים הגדולים ונקש מינו נדיבה
 להכנסת כלתה...
 — טוב מאד — ענה הנדיב — ירד
 נא כבודו למנהל המשרד שלי לעניני
 צדקה ויכפל את נדבתו.
 היהודי לא נתעצל והמשיך את
 דרכו למטה. נכנס למנהל ולאחר שמי-
 סר לו את בקשתו, אמר לו המנהל:
 — טוב מאד! ירד נא למנהל ההש'
 בנות שלי וחזר יסדר לו את הדבר.

אני טרוד מאד!
 היהודי חרד גם אל מנהל החיבור
 נתי שטלה אותו אל השכש בעל
 הכפתורים: וזה האחרון צות עליו
 למלא גליון שלם ולרשים את שמו, שם
 איטו ומישקחתו וכלאכתו ושם אמו
 וזקנתו אם הן כחיים ואם אין — מאי
 זה כהלח כתו? (כמו בקופת הלואה
 שלנו!) ולאחר שפלא היהודי את כל
 הגליון צות עליו השמיט לבוא מחד
 מיטה עטר בבקר כי עכשיו כבר צלי-
 צלח השעה ללכת הביתה.
 ועוד טרם הספיק היהודי להוציא
 מנה פניו כבר עמד טעבר לדלת
 בחוץ.
 ירד הפסגן אל הרחוב ופגשו
 חברו שחכה לו בכליון עינים:
 — זמון הקבלת כסף? שאלהו
 השני.
 — כסף, לא קבלתי! — ענה הראד-
 שון — אבל תסדר השורד שם הוא
 מופוני! לו ראית איזה סדר יש
 למשרד למישרד!..
 את המעשה הזה ספר לי בשבוע
 זה אבר מהגליל. התחתון שבא למלון
 יזו בעניני בית הספר במושבתם והוא
 נהגלגל שם II יום ממשרד למשרד,
 מהמפקח למנהל, מהמנהל למזכיר,
 מהמזכיר למנהל-ההשכונות ומתם
 לשמש וחזר חלילה.
 — אבל תסדר השורד שמה,

ענה לי זאמו הגלילי באירוניה. היא
 מ ו פ ת י !
 והנה ברנע זה נכנס אל השמיט
 של המועדון "אפס" והגיש לו מכתב
 חשבתני כי זהו הנכונה להליכות
 והנה כבודי מוזמן לבוא לאספה ת כ ר
 פ ה של חברי המועדון, שתהיה
 באולם המועדון ביום 26 דצמבר
 וכנראה שאין למועדון להז עכיו —
 עומות) 1927 ביטעה 8 בערב.
 על טרד היום:
 שאלת קיום המועדון
 ועל החתום, ועד המועדון.
 ועד שתהיה האספה החנוכה ועד
 שירנו ע"א קיום המועדון" (כאלו נת'
 קיום עד עכשיו!) אספר לכם בקצרה
 ע"א נשף מנדלי שנגוד במועדון
 "אפס".
 באתי בשעה ששמה חצי, בשעה
 הקטועה במועדון, ומצאתי את האד-
 סם מלא ספסלים, שלהנות ובתלים
 צבועים שהורקאדום והציריות לבנים
 כעופפים על הכתלים והעמודים, מימי
 כמו בבית משרפות המתיים.
 באתי אחרי שעה ומצאתי את
 המרצה, שהזמן מת"א ומנין של יתר
 דים ויהודיות מיטילים באולם כהסי'
 דים בעורה (פוליש בלעה).
 באתי בעשר ומצאתי בנייה קטר
 נת "שחיה מתכוננת ולכת הביתה יפי'
 ני "ש"הקהל" לא בא, מודיעית לא וחד'
 בקו הזמנות לא נשלחו והחברים אמר

רו "אשר" וישבי ביתך".
 ואולם לכבוד, תסבא ז"ל" ולכבוד
 המרצה ש' בודציון יכדל להיום ארדי'
 כיום, התחילו פתאום ספרדים את
 השלחנות הקטנים לארד האולם והקד'
 הלי, בשני מינוטים בעוד ישנו מסכים
 לשיחון הסרו רק ה"לביכות" ופתקאות
 ללא לכבוד חנוכה, המרצה יושב באפי'
 טע, לימינו הפופוליסטרי מכעלאל ופרו'
 מימר עומית לשיחאלו (או להיכר).
 ומה אמר לכם רבותי? זו לא חזי'
 חזי הרצאה וזא נמים אלא — שיחת
 וספרים" מימי המרצה" ר' ישי בוד'
 ציון יושב באמצע המגפסים הצטטטי'
 מי וישבו צמפופים סמנימו, עשו אנזי'
 חם כארפככת לשמע מפיו ע"א המוצי'
 חים של הזקן ג"ל ר' כנדלי, אלו היו
 הספרים והספרות רק בלא פאות ושי'
 מרוביכרד, שיישבו טנדו וכחברותא
 וזא נשים מן הצד, וכלם הקיטו וכי'
 חנו מדברי המספר חזרו לרברו כע'
 זנה ומנענע, הויאיה כחזיני וכשפסר
 המרצה ע"א מ ק ל י של תסבא ז"ל,
 גדלה התפתחות מאד ובאה הצעה
 להוציא ולהכניסו בתוך בית-דגנו של
 חס זאום בכעלאל.
 במקומו זהו הפעם הראשונה כמד'
 דוכני, שהאסם בלא את הפקידו האי-
 תתי בלא אשנית היעו חלילה ובלא
 ידיעתה וזחי מסבת-דעים ו ש י ת ה
 כ ע נ י נ ת, שנגערנו באקראי לזכר
 מנדלי כראוי לה לא שבענו הפעם
 הרגום גרוע של איזה מחזיק-קברטי

פריז יותר גרוע ולא כחזיקה של כס'
 את וצפצפה הצעירים, אף לא נאום
 על הבמה והקיימה ארוכה כגלות מאת
 היג"ל לפני כל נאום ולאחריו — אלא
 פיוט וברונות פנימיים על הזקן החי'
 ביב ג"ל מפי אחד המקורבים, שחיתה
 לו אחיות בחזקו, יתה שותה מימיו
 וכקבל מינו, והשפעה בספורי-קדרי'
 שים שלו "כמולדת".
 זה היה מועדון אבותי
 לישעה קלה ובהיסת-הרעת, והלואי
 רביש"ע שהמועדון לא יהפך לבית'
 מ ו פ ת י ר לבל היו ולכל חוב פת בעד'
 הזמנות והספסלים, ושהמוסד הזה לא
 יבוא חלילה לקבר ישראל ב"פנתיאון
 העברי" של ה"קומיקוס" החביב שלנו.
 * * *
 צ"ו התחילין קבלתי זה עכשיו
 שתי ידיעות אחת טעציה ואחת מיט'
 מזחה אחת בה"אשם" ואחת מהתאמי-
 כידוע ישנם במועדון שני מיני
 חברים: חברים בפעל כלומת אמנים,
 ספרים ומנגנים וחברים חובבים, והנה
 נשימה לצירי-הראשון בעירנו כרטיס-
 ח ו כ ב וארוסתו שלמרה פעם רקר-
 דים בעוד חובבת לכלת כרטיס-חברה
 כנואה "שחברי הועד אינם יודעים כי
 ה"חובב" הזה ככל אות הצטיינות
 במועדון האמנותית הבין לאומית
 כבודפסט ועתוני פרוז ספרו בשכתון
 של תמינותיו הנהדרות כמראות א"י,
 כנדאת שאין נביא בעירו אעפ"י שיש
 רחוב מיוחד לנביאים!

והבשורה השניה היא, פשוט —
 חזיון חדש שיציע הווא"י אי"ה ביום
 הרביעי הבעל"ט כתיאטרון ציון ושמו
 — "במקום הדוד", תלמודי פתבכשים
 לזכר שלא יסכימו על דודיהם וילכו
 בעצמם אל ההצגה במקום הדוד...
 * * *
 ברנע האחרון קבלתי את ההכחד'
 עה" הזאת מאת הנהלת הכנסת-אורי'
 חים "אישל אברהם במאה שערים שאד'
 כי מוסר לכם כלשונה:
 במדורו "שערי הסתכלות" בגל-
 יזי מים, גו, מסר פרטים אחדים בלתי
 מדויקים, כיפי זקו אחד מיניו ועטיל'
 ע"א מיסרנו "הגנפת-אודחים אשל-
 אברהם" כמאה שערים, אם אמנם
 שהמפורסמות אינן צריכות רא' ומה
 גם מיסר כזה שכלי-ההותו היא, שערי'
 בתדכים תמידו לאודחים ומבקרים
 ועופר במקום מרכזי בשכונת מאד
 שערים — עם כל זה מיטום "והייתם
 נקיים מה' ומישראל" אנו מיצאים לנו
 לחובה להצהיר כי המוסד הצבורי הזה
 כתתנה, כיתוד בזמן האחרון, בתכלית
 הסדר, ומיכלא את חובתו למופת, אין
 בו שום מחסור לא במים ולא באורה
 ומדליקין בו גם ביום ולתכשיל תה
 לאורחים פעמים ככל יום) וגם בלילה
 כמדה יותר ממספכת.
 ככבוד רב,
 הנהגלה מאיר שפירא
 (מקים החותם)
 עו מת